

[Hanne Severinsen]

ning i udgifternes sammensætning. For 10 år siden udgjorde børnetilskuddet halvdelen, i dag kun en femtedel. Skattereformen vil i år rette væsentligt op på dette.

Det viser, at den enkelte børnefamilie nok stadig har en stram økonomi, og at de stigende udgifter først og fremmest er gået til dyre pasningsordninger. Det betyder også, at den væsentlige indkomstoverførsel, der finder sted til fordel for børnefamilierne, først og fremmest kommer de forældre til gode, som benytter den offentlige børnepasning.

Børnefamilierne har desuden haft glæde af, at regeringen har forhøjet fripladsgrænserne, forbedret boligsikringen, udvidet barseløven og ligestillet mænds og kvinders normalbidrag. Desuden vil overgangen til retsbestemte kontanthjælpsydelse betyde en væsentlig forskydning til gavn for børnefamilierne.

Men tallene viser, at på børnepasningsområdet ligger der en tikkende bombe under enhver kommunes økonomi. Udgifterne er steget voldsomt de sidste 10 år, fordi dækningsgraden er fordoblet, således at cirka halvdelen af de 0-6-årige er under en eller anden offentlig ordning, men trods et stigende antal daginstitutioner er der ventelister i mange kommuner.

Udviklingen vil i de kommende år gå stærkt, og det kan blive dyrt. Derfor er der god grund til at standse op og spekulere på, om vi prioriterer rigtigt. Mange familier synes ikke, det er lykken at have to fuldtidsjob. Mange børn bliver stressede af at være på institution hele dagen. Det er ikke godt ustandselig at skulle sættes i gang og skulle beskæftiges på andres præmisser. Det er ikke godt, at familien tømmes for funktioner og omsorg bliver til noget, man er ansat til.

Dette er absolut ikke sagt for at klandre de mange, der gør et fantastisk stykke arbejde for at få tingene til at fungere rundt omkring på de mange institutioner. Dette er heller ikke et udtryk for, at Venstre ønsker at skrue udviklingen tilbage. Kvinderne er kommet for at blive på arbejdsmarkedet.

Prioriteringsdebatten rejser to vigtige problemstillinger, som bør undersøges meget nøje. Den ene problemstilling er: hvordan får vi en mere ligelig fordeling af ressourcerne til børnefamilierne uanset deres livsform? Og den anden problemstilling er: hvordan udnytter vi de ressourcer, vi i dag bruger til

børnepasningsordningerne, så fleksibelt, at det bliver mere i overensstemmelse med børnenes og forældrenes behov?

Vedrørende den første diskussion har Venstre den opfattelse, at pengene principielt bør følge barnet. Det kan f.eks. rent praktisk gøres ved gradvis at hæve børnetilskuddet for de mindre børn og til gengæld øge forældreandelen af betalingen for de pasningsordninger, de benytter sig af. I dag er der ingen overensstemmelse mellem de ressourcer, man beslæglægger, og det, man betaler. Vuggestuer koster ca. 74.000 kr. i drift pr. år og den mere fleksible dagplejeordning ca. 40.000 kr., men forældrene betaler de samme 10.000 kr. i gennemsnit. Der kunne være god grund til at give kommunerne større frihed med hensyn til at tilrettelægge deres takstpolitik, også fripladsgrænser.

Hvis vi forskyder tilskuddene i retning af persontilskud i stedet for institutionstilskud, bliver den enkelte familie bedre i stand til at prioritere. Men det kræver også et mere fleksibelt og familievenligt arbejdsmarked og daginstitutioner, som er åbne, når forældrene har brug for dem, til en betaling, der hænger sammen med antallet af timer.

Vi har opbygget alt for stive systemer. Arbejdsmarkedets parter har f.eks. ikke været særlig hjælpsomme med deres hetz mod deltid, og jeg synes nok, at fru Helle Degn fulgte efter. Det var som at se spøgelse ved højlys dag. Vi har ikke kun brug for deltidsstillinger, vil jeg dog sige. Vi har også brug for fleksible arbejdstimer såvel som arbejdstider. Det må dog være ulige bedre, at vi koncentrerer os om at hjælpe dem tilbage på arbejdsmarkedet, som ønsker det, frem for at koncentrere os om at forhindre dem, der vil holde en pause, i at gøre det. Det er selvfølgelig et spørgsmål om at se dels på anciennitetssystemet, dels på efteruddannelse.

Men i øvrigt må det indrømmes, at det kan blive til stor fordel for børnene, at organisationerne i denne omgang har prioriteret nedsat arbejdstid så højt.

Hvis samfundet skal fungere med stadig kortere arbejdstid, er fleksible ordninger helt nødvendige.

Vedrørende den anden diskussion, at vi skal have børnepasningsordninger i overensstemmelse med behovene, har Venstre den opfattelse, at udgangspunktet må være, at de ressourcer, vi anvender til institutioner, skal